

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

21 декември 2010 година *

По дело T-34/02 DEP

Le Levant 015 EURL, установено в Париж (Франция)

Le Levant 271 EURL, установено в Париж,

A, установено в Париж,

B, с местожителство във Версай (Франция), и останалите 255 ищци, чиито имена са посочени в приложението,

за които се явява адв. P. Kirch, avocat,

ищци,

срещу

Европейска комисия, за която се явява г-н B. Stromsky, в качеството на представител,

ответник,

* Език на производството: френски.

с предмет искане за определяне на съдебните разноси след постановяването на Решение на Общия съд (първи разширен състав) от 22 февруари 2006 г. по дело Le Levant 001 и др./Комисия (Т-34/02, Recueil, стр. II-267),

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: г-н М. Jaeger, председател, г-н О. Czúcz и г-жа I. Labucka (докладчик), съдии,

секретар: г-н Е. Coulon,

постанови настоящото

Определение

Факти, производство и искания на страните

- 1 На 9 декември 1996 г. А учредява право на съсобственост върху пътническият кораб „Le Levant“, разделено на 740 дялове от съсобствеността или „quirats“. През 1997 г. физически лица създават отделни еднолични дружества с ограничена отговорност (ЕООД), на които А продава дяловете от съсобствеността посредством публично предлагане.

- 2 Интересът на инвеститорите да участват в тази сделка се състои в предоставената им възможност да приспадат от облагаемите си доходи себестойността на извършената инвестиция и разходите, свързани с нейното придобиване (разходи за лихви) и нейното притежаване (загуби от обезценяване), както и евентуалните загуби вследствие на експлоатацията ѝ.

- 3 На 25 юли 2001 г. Комисията на Европейските общности приема Решение 2001/882/ЕО относно държавната помощ, приведена в действие от Франция под формата на помощ за развитие за пътническия кораб „Le Levant“, построен от Alstom Leroux Naval и предназначен за експлоатация в Saint-Pierre-et-Miquelon (наричано по-нататък „обжалваното решение“). Това решение е публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* от 12 декември 2001 г. (ОВ L 327, стр. 37).

- 4 Комисията посочва в обжалваното решение, че е разгледала въпросната помощ в светлината на разпоредбите на член 4, параграф 7 от Директива 90/684/ЕИО на Съвета от 21 декември 1990 година относно помощите за корабостроенето (ОВ L 380, стр. 27), „тъй като [ставало въпрос] за помощ, свързана с корабостроенето, която [била] отпусната като помощ за развитие през 1996 г. в рамките на разрешена през 1992 г. схема за помощ“ [френски закон от 11 юли 1986 г. (Закон 86-824 за приемане на поправки в Закона за финансите за 1986 г., JORF от 12 юли 1986 г., стр. 8688), наричан „Законът Pons“] (съображение 16).

- 5 В обжалваното решение Комисията уточнява и че при това разглеждане е приела, че въпросната сделка нямала действителна цел за „развитие“ по смисъла на Решение на Съда от 5 октомври 1994 г. по дело Германия/Комисия (С-400/92, Recueil, стр. I-4701) предвид недостатъчната степен на установените за Saint-Pierre-et-Miquelon (Франция) икономически и социални спадове (съображения 20, 22—33).

- 6 В член 1 от обжалваното решение Комисията в крайна сметка обявява помощта за развитие за пътническия кораб „Le Levant“ за несъвместима с общия пазар.
- 7 На 20 февруари 2002 г. ЕООД Le Levant 001, както и други ЕООД и физически лица сезират Общия съд с жалба за отмяна на обжалваното решение.
- 8 По искане на Комисията главното производство е спряно до постановяването на решението на Съда, с което приключва производството по дело Франция/Комисия, С-394/01. Посоченото решение е постановено на 3 октомври 2002 г. След съдебното заседание от 27 септември 2005 г. обжалваното решение е отменено с Решение на Общия съд от 22 февруари 2006 г. по дело Le Levant 001 и др./Комисия (Т-34/02, Recueil, стр. II-267). В това решение Общият съд също разпорежда на Комисията да понесе направените от нея съдебни разноски, както и тези на жалбоподателите по главното производство, включително и съдебните разноски, направени във връзка с обезпечителното производство.
- 9 След размяна на писма, от една страна, между Комисията и А и от друга страна, между Комисията и адвоката на жалбоподателите, Комисията уведомява адвоката на жалбоподателите с писмо от 29 ноември 2007 г. за отказа си да изплати сумата от 509 561,71 EUR, поискана във връзка с разходите и хонорарите, които е трябвало да бъдат направени за защита на интересите на жалбоподателите по главното производство, поради факта че А, което е заплатило всички съдебни разноски, не е било страна по главното производство.
- 10 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 31 юли 2008 г. на основание член 92, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд ищците подават настоящото искане за определяне на съдебните разноски. Те приканват Общия съд в приложение на тази разпорежба да им присъди подлежащите на възстановяване съдебни разноски в размер на 509 561,71 EUR, заедно с лихвите.

- 11 Комисията представя писмено становище по това искане в секретариата на Общия съд на 11 ноември 2008 г. Тя иска от Общия съд да отхвърли като недопустимо настоящото искане за определяне на съдебните разноски, що се отнася до А, и да присъди на жалбоподателите по главното производство подлежащи на възстановяване съдебни разноски в общ размер на 0 EUR.

От правна страна

Доводи на страните

- 12 Ищците считат, че трябва да бъде отхвърлено направеното от Комисията възражение за недопустимост, според което А не може да иска плащането на съдебните разноски, тъй като не е страна по главното производство.
- 13 Ищците изтъкват също, че сумата от 509561,71 EUR, заедно с лихвите, чието плащане искат, съответства на периода между 1 август 2001 г. — датата, на която те са били уведомени за обжалваното решение и са започнали да подготвят жалбата за отмяна, и 27 септември 2005 г. — датата на последното заседание пред Общия съд. Тази сума включвала разноските, свързани с обезпечителното производство, и неподлежащия на възстановяване данък върху добавената стойност.
- 14 Ищците уточняват, че „[с]ъгласно практиката на Съда хонорарите и разходите се ограничават до направените от кантората М, която е упълномощена от ищците да подаде иска пред Общия съд, като се изключват разходите за всички останали адвокати, включително адв. С.-N. от кантората АО“.

- 15 Комисията основно счита, че подаденото от А искане за определяне на съдебните разноски е недопустимо. Въпросът за съдебните разноски бил вторичен по отношение на главния спор и от самия текст на член 91, буква б) от Процедурния правилник било видно, че само страните по главния спор могат да претендират плащане на съдебните разноски и че съдебните разноски, направени от страните, могат да бъдат изплатени само в полза на страните по главния спор.
- 16 Що се отнася до довода на А, съгласно който то е било жалбоподател по главно-то производство поради своето качество на единствен съдружник в ЕООД Le Levant 132, Комисията припомня, че ЕООД е „специална форма“ на дружество с ограничена отговорност, създадена със Закон 85-697 от 11 юли 1985 г., която има за предмет да ограничи рисковете, поети от самостоятелно действащо лице. Нещо повече, ЕООД било юридическо лице, разполагащо с пълна юридическа самостоятелност.
- 17 Комисията отбелязва, че ако 259 физически лица са били страни в главния спор, те са били такива от свое собствено име. Тя поддържа, че това качество на жалбоподател не следва от факта, че тези лица са единствен съдружник в ЕООД, което е придобило дял от съсобствеността на пътническият кораб „Le Levant“ и също е било жалбоподател, а представлява израз на изричната воля на всяко от посочените лица. За сметка на това преди обсъждането на въпроса за съдебните разноски А по никакъв начин не било изразило воля от свое собствено име да приеме качеството на жалбоподател по това дело. Самостоятелността на участващите юридически лица не позволявала качеството на жалбоподател по главния спор да се разпростре и до А само въз основа на качеството му на единствен съдружник в ЕООД Le Levant 132.
- 18 На довода на ищците, съгласно който А е било единственият член на „общността от заинтересовани лица“ срещу обжалваното решение в състояние да доведе до успешен завършек производството, Комисията отговаря, че макар да е вярно, че колективен иск и избор на един и същ защитник облекчава значително тяхната задача, всички трудности, посочени от ищците, са могли да бъдат преодолен

от самото А. А е могло всъщност само да обедини частните инвеститори, запазвайки тяхната анонимност. То е могло и да им съобщава необходимите сведения относно разглежданата сделка и да им изплаща авансово необходимите за тяхната защита средства.

- 19 По-нататък Комисията изтъква, че ЕООД, придобили дял от съсобствеността на пътническият кораб „Le Levant“, са разполагали с правосубектност на юридически лица и са могли на това основание да водят съдебни дела, което впрочем направили. По същия начин техните съдружници, физически лица, са могли да подадат жалба срещу обжалваното решение и част от тях впрочем го направили.
- 20 Комисията твърди, че А от самото начало е съзнавало напълно рисковете, които въпросната сделка е криела от гледна точка на приложимите към държавните помощи правила, но при все това то е поканило „частните инвеститори“ да станат съсобственици, използващи кораба. В контекста на главното производство следователно А е имало конкретен правен интерес, различен от този на инвеститорите жалбоподатели, свързан с поетите спрямо тези „частни инвеститори“ задължения (по-специално задължението за обратно изкупуване на ЕООД, придобили дял от съсобствеността на пътническият кораб „Le Levant“, в края на разглежданата сделка на определена цена).
- 21 Комисията поддържа и че самото А, което изглежда иска да изтъкне в своя полза структурата на разглежданата сделка, е замислило юридическата схема, финансирало посочената сделка и направило тактически избор във връзка с начина, по който да участва в главното производство.
- 22 Накрая Комисията счита, че жалбоподателите по главното производство не са понесли никакви съдебни разноски, които да не са били поети от А. От

преписката по главното производство било видно, че всички хонорарни сметки, представени на Комисията и в рамките на настоящото искане — на Общия съд, били адресирани до А. Разходите и хонорарите били понесени в крайна сметка от последното и жалбоподателите по главното производство не били задължени спрямо него за осигуряване на защитата им. Те по никакъв начин не дължали плащането на тези разходи и хонорари. Следователно жалбоподателите по главния спор не могли да искат от Комисията да им ги възстанови.

- ²³ Приусловията на евентуалност Комисията отбелязва, че сумата от 509 561,71 EUR явно превишава необходимото за защитата на жалбоподателите по главното производство предвид предмета и естеството на спора, неговата значимост от гледна точка на правото на Съюза и сложността на делото, в съответствие с практиката на Общия съд. Посочената сума включвала по-специално неподлежащи на възстановяване съдебни разноски по смисъла на член 91 от Процедурния правилник.

Съображения на Общия съд

- ²⁴ Съгласно член 92, параграф 1 от Процедурния правилник, ако възникне спор относно подлежащите на възстановяване съдебни разноски, Общият съд се произнася с неподлежащо на обжалване определение по искане на заинтересованата страна, след изслушване на становищата на насрещната страна.

По допустимостта

- 25 Съгласно член 91 от Процедурния правилник за подлежащи на възстановяване съдебни разноски по-специално се считат „необходимите разходи, направени от страните за целите на производството, по-конкретно разходите за път и престой, и възнаграждението на представител, юридически съветник или адвокат“. От тази разпоредба следва, че подлежащите на възстановяване съдебни разноски са ограничени, от една страна, до направените за целите на производството пред Общия съд съдебни разноски и от друга страна, до съдебните разноски, необходими за тези цели (вж. Определение на Общия съд от 28 юни 2004 г. по дело *Airtours/Комисия*, T-342/99 DEP, Recueil, стр. II-1785, точка 13 и цитираната съдебна практика).
- 26 Освен това е постановено, че изразът „разходи, направени от страните“ обозначава разходите, възникнали в хода на производството, в което са участвали страните. Следователно този израз не обозначава единствено разходите, които действително са били понесени от страните. В този смисъл подлежащи на възстановяване са разходите, направени за целите на производството пред Общия съд, които са били необходими за тази цел, дори ако в действителност са били платени от трета страна по спора, както в конкретния случай — от А (вж. в този смисъл Определение на Общия съд от 2 март 2009 г., по дело *Fries Guggenheim/Cedefop*, T-373/04 DEP, непубликувано в Сборника, точка 24).
- 27 В конкретния случай обаче Комисията не е доказала в достатъчна степен, че интересите, преследвани от А, са толкова различни от интересите на физическите и юридическите лица — страни по главното производство, че настоящото положение да може да е различно от това, във връзка с което е постановено горепосоченото Определение по дело *Fries Guggenheim/Cedefop*.
- 28 Ето защо следва да се отхвърлят доводите на Комисията относно допустимостта на искането за определяне на съдебните разноски, доколкото то произхожда от ищци, които са били страни и по главното производство.
- 29 За сметка на това следва да се приеме, че доводите, изтъкнати от А, за да докаже качеството си на страна по главното производство, трябва да се отхвърлят. От

една страна, качеството на единствен съдружник в ЕООД, което е било жалбоподател в главния спор, трябва да се разглежда от гледна точка на особеностите на дружественото право, което се прилага за това юридическо лице. Юридическата самостоятелност на това ЕООД обаче представлява пречка единственият съдружник да бъде приравнен на юридическото лице, което в случая е подало жалбата в главното производство. От друга страна, според А, обстоятелството, че последното е било единственият член на „общността от заинтересовани лица“ срещу обжалваното решение в състояние да „обедини частните инвеститори срещу [посоченото] решение“, по никакъв начин не изключва възможността за това юридическо лице да участва от свое собствено име в главното производство и спада към практическите условия за финансирането на иска, което в настоящия случай не оказва никакво влияние върху качеството на страна в главния спор.

По съществуващото на спора

- 30 Следва да се припомни, че могат да бъдат възстановени единствено необходимите съдебни разноски, направени за целите на производството (вж. точка 25 по-горе).
- 31 Освен това, според съдебната практика, дори ако съществен правен труд е положен като цяло в досъдебната фаза на производството, трябва да се припомни, че терминът „производство“ в член 91 от Процедурния правилник означава само производството пред Общия съд, изключвайки предхождащата го фаза. Това следва по-конкретно от член 90 от същия правилник, в който се упоменава „производството пред Общия съд“ (Определение на Общия съд от 24 януари 2002 г. по дело Groupe Originy/Комисия, T-38/95 DEP, Recueil, стр. I-217, точка 29).
- 32 Следователно трябва да се отхвърли искането на ищците, доколкото то цели възстановяването на съдебни разноски, които се отнасят за периода, предхождащ съдебната фаза, и по-конкретно за явяването на адвокатите пред Комисията.

- 33 По същия начин следва да се отхвърли искането на ищците, доколкото е свързано с възстановяването от Комисията на съдебните разноски, отнасящи се за периода, през който не е било извършено нито едно процесуално действие. Всъщност през този период такива съдебни разноски не могат да са пряко свързани с явяването на техните адвокати пред Общия съд и следователно не могат да се разглеждат като необходими разходи за целите на производството по смисъла на член 91 от Процедурния правилник (вж. в този смисъл Определение на Общия съд от 27 ноември 2000 г. по дело Elder/Комисия, T-78/99 DEP, Recueil, стр. I-3717, точка 17 и Определение на Общия съд по дело Groupe Originy/Комисия, посочено по-горе, точка 31).
- 34 В това отношение трябва да се посочи, че не е извършено нито едно процесуално действие, от една страна, между 30 април 2002 г. — датата на определеното на председателя на пети състав за спиране на главното производство до постановяване на решението на Съда, с което приключва производството по дело С-394/01, и 3 октомври 2002 г. — датата, на която Съдът приема Решение по дело С-394/01, и от друга страна, след съдебното заседание по главното производство, проведено на 27 септември 2005 г. В подлежащите на възстановяване съдебни разноски обаче следва да се включат разноските, свързани с обезпечителното производство пред Общия съд, направени между 23 април и 13 юни 2002 г., докато е било спряно главното производство.
- 35 Освен това следва да се отхвърли искането на ищците, доколкото то цели възстановяването от Комисията на съдебните разноски, свързани с подготовката на иск пред национална юрисдикция.
- 36 Нещо повече, следва да се отхвърли искането на ищците, доколкото то се отнася до съдебните разноски, посочени в разходните отчети, намиращи се в приложение 8 към исковата молба, които не могат да се свържат с нито едно процесуално действие в главното производство. Всъщност тези разноски не могат да се разглеждат като необходими за целите на главното производство.
- 37 На последно място, що се отнася до останалите съдебни разноски, за чието възстановяване претендираат ищците, трябва да се припомни, че съгласно

постоянната практика съдът на Съюза не е оправомощен да определя дължимите от страните възнаграждения на собствените им адвокати, а да определя размера, до който тези средства могат да бъдат възстановени от осъдената да заплати съдебните разноски страна. Като се произнася по искането за определяне на съдебните разноски, Общият съд не следва да взема под внимание национална тарифа, определяща адвокатските възнаграждения, нито евентуално споразумение, сключено в това отношение между заинтересованата страна и нейните представители или юридически съветници (вж. Определение по дело *Airtours/Комисия*, посочено по-горе, точка 17 и цитираната съдебна практика).

38 Отново според постоянната съдебна практика, когато не съществуват приложими разпоредби на правото на Съюза от тарифно естество, Общият съд трябва да прецени по свое усмотрение данните по делото, като вземе предвид предмета и естеството на спора, неговата значимост от гледна точка на правото на Съюза, както и сложността на делото, обема на труда, който съдебното производство е могло да изисква от явилите се представители или юридически съветници, и икономическите интереси, каквито спорът е представлявал за страните (вж. Определение по дело *Airtours/Комисия*, посочено по-горе, точка 18 и цитираната съдебна практика).

39 Размерът на подлежащите на възстановяване съдебни разноски в конкретния случай трябва да се прецени в зависимост от тези критерии. В това отношение следва да се вземат предвид следните фактори за преценка.

Относно предмета и естеството на спора, неговата значимост от гледна точка на правото на Съюза и сложността на делото

40 Следва да се отбележи, че главното производство има за предмет жалба за отмяна на прието от Комисията решение в областта на държавните помощи. То не повдига никакъв нов правен въпрос, а поставените въпроси не представляват нито правна, нито фактическа сложност, обосноваваща подробно разглеждане на законодателството или особени проучвания. Следователно с оглед на тези

критерии трябва да се приеме, че главното производство не обосновава полагането на значителен труд от представителите на жалбоподателите.

Относно икономическия интерес, какъвто спорът е представлявал за страните

- 41 Трябва да се приеме, че макар да изглежда, че главното производство е представлявало известен икономически интерес за жалбоподателите, които се ползват от разглежданото данъчно предимство, този икономически интерес не може да се разглежда като особено значим. Всъщност тази помощ в размер на 11,9 милиона евро е била разпределена между голям брой инвеститори, което до голяма степен намалява съответните икономически интереси на жалбоподателите. Въпросното дело следователно не засяга никакъв голям икономически интерес за страните.

Относно обема на положения труд

- 42 Що се отнася до преценката на обема на труда, който съдебното производство е могло да изисква, съдът на Съюза трябва да вземе предвид обективно необходимия за цялото съдебно производство труд (Определение по дело *Airtours/Комисия*, посочено по-горе, точка 30 и цитираната съдебна практика).
- 43 Когато обаче адвокатите на дадена страна вече са я подпомагали в хода на процедурите или действията, които са предшестващи свързания с тях спор, необходимо е също да се вземе предвид фактът, че тези адвокати познават релевантните

за спора факти, като това познание може да облекчи техния труд и да намали времето, необходимо за подготовка за съдебното производство (Определение на Общия съд от 13 януари 2006 г. по дело IPK-München/Комисия, T-331/94 DEP, Recueil, стр. II-51, точка 59).

- 44 Тази констатация по принцип не се променя, когато броят на жалбоподателите е голям, тъй като всички действия, които следва да се извършат в този случай, са формални и стандартизирани и не засягат правното съдържание на делото.
- 45 Освен това с оглед на факта, че А, което е в основата на разглежданата сделка, е могло да предостави цялата релевантна информация на явилите се в главното производство адвокати, тези адвокати са били поради тази причина в състояние да предложат услугите си с повишена ефективност и бързина. Това съображение във всеки случай може поне отчасти да е облекчило техния труд и да е намалило времето, посветено на подготовката на становищата по възражение-то (Определение от 6 март 2003 г. по дело Nan Ya Plastics и Far Eastern Textiles/Съвет, T-226/00 DEP и T-227/00 DEP, Recueil, стр. II-685, точка 42 и Определение по дело Airtours/Комисия, посочено по-горе, точка 29).
- 46 По-нататък, трябва да се припомни, че макар в конкретния случай да е можело защитата на жалбоподателите по главното производство да се възложи на няколко юридически съветници едновременно, така че да се осигурят услугите на по-опитни адвокати, следва все пак да се вземе под внимание главно общият брой работни часове, които могат да изглеждат обективно необходими за целите на съдебното производство, независимо от броя на адвокатите, между които са могли да бъдат разпределени предоставените услуги (Определение на Общия съд от 30 октомври 1998 г. по дело Kaysersberg/Комисия, T-290/94 DEP, Recueil, стр. II-4105, точка 20).
- 47 Впрочем от подробния опис на съдебните разноски, приложен към настоящото искане за определяне на съдебните разноски, е видно, че общият брой работни часове, за които се иска възнаграждение по обща почасова осреднена тарифа от 240 EUR, възлиза на около 1 889 часа.

- 48 Макар тези работни часове да изглеждат надлежно оправдани от счетоводна гледна точка, Общият съд следва все пак да вземе предвид критерия, припомнен в точка 25 по-горе, а именно обективно необходимия характер на същите.
- 49 На първо място, както бе установено в точка 34 по-горе, необходимо е да се изключи възстановяването на разходите, които не съответстват на етап от производството пред Общия съд, т.е. хонорарите относно периода от 13 юни до 4 октомври 2002 г. Трябва да се изключат и хонорарите относно периода от 20 март 2003 г. до 22 октомври 2004 г., които, както следва от преписката, не съответстват на никакъв етап от производството пред Общия съд.
- 50 На второ място, трябва да се отбележи, че от подробния опис на работните часове е видно, че някои задачи не изглеждат пряко свързани с подготовката на главната жалба пред Общия съд, по-специално що се отнася до часовете, посветени на подготовката на иск пред национална юрисдикция (вж. точка 35 по горе).
- 51 На трето място, разпределението на работата по подготовката на писмени становища между няколко адвокати непременно предполага определено удвояване на вложените усилия (вж. в този смисъл Определение на Общия съд от 8 октомври 2008 г. по дело CDA Datenträger Albrechts/Комисия, T-324/00 DEP, непубликувано в Сборника, точка 91), така че Общият съд няма да може да признае всички поискани работни часове.
- 52 Освен това, както следва от хонорарните сметки, в главното производство са изготвени четири последователни проекта на жалба, както и на писмена реплика. При все това хонорарите относно съставянето на няколко последователни проекта не могат да се разглеждат като абсолютно необходими за производството пред Общия съд и следователно тяхното възстановяване не може да бъде обосновано.

- 53 По същия начин, от една страна, времето, посветено на изготвянето на жалбата за отмяна и на молбата за допускане на обезпечение, което надхвърля 1 000 часа, и от друга страна, времето, посветено на изготвянето на писмена реплика, което надхвърля 450 часа, значително надхвърлят това, което може да се разглежда като необходимо за тази цел.
- 54 На четвърто място, Общият съд счита, че исканата почасова тарифа за услугите на адвокат съдружник К., а именно от 380 до 400 EUR, надвишава значително това, което може да се разглежда като подходящо за заплащане на услугите на особено опитен професионалист, способен да работи много ефективно и бързо (вж. в този смисъл Определение на Общия съд от 13 февруари 2008 г. по дело Verizon Business Global/Комисия Т-310/00 DEР, непубликувано в Сборника, точка 44). Освен това вземането под внимание на възнаграждение на такова равнище се компенсира с непременно стриктна оценка на общия брой необходими за целите на съдебното производство работни часове (вж. Определение на Общия съд от 17 октомври 2008 г. по дело Infront WM/Комисия, Т-33/01 DEР, непубликувано в Сборника, точка 31 и цитираната съдебна практика).
- 55 С оглед на горепосочените съображения обективно необходимото общо работно време на адвокатите на жалбоподателите по главното производство с цел тяхното представяване по време на съдебната фаза трябва да се определи на 600 часа.
- 56 Предвид гореизложеното разходът от 509 561,71 EUR, който е отчетен в настоящото искане за определяне на съдебни разноси, не може да се приеме като обективно необходим за целите на главното производство.
- 57 При тези обстоятелства е подходящо размерът на хонорарите, които подлежат на възстановяване като необходими разходи, направени от жалбоподателите за целите на главното производство, да се определи на 144 000 EUR.

- 58 Освен това е необходимо съдебните разноски, съответстващи на различни разходи за целите на производството пред Общия съд, като например разходите за път или за фотокопия, да се определят в размер на 2 000 EUR.
- 59 Предвид всички гореизложени съображения е справедливо размерът на съдебните разноски, подлежащи на възстановяване на жалбоподателите по главното производство с цел да бъдат възстановени на А разходите, направени за тяхната защита по дело T-34/02, да се определи на 146 000 EUR.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

определи:

Общият размер на съдебните разноски, които следва да се възстановят от Европейската комисия на ищците, доколкото последните са били страни по главното производство, се определя на 146 000 EUR.

Съставено в Люксембург на 21 декември 2010 година.

Секретар
E. Coulon

Председател
M. Jaeger